

[Haustrup Clemmensen.]

var derfor også fra konservativ side en væsentlig forudsætning for forsommerens politiske forlig, at der virkelig blev gennemført yderligere lovforanstaltninger på disse områder.

En del blev straks gennemført, medens andre bestemmelser — bl. a. de to lovforslag, vi i dag har til behandling — måtte vente, til man havde fundet lejlighed til at arbejde videre med deres udformning for at gøre denne så god og hensigtsmæssig som muligt.

Det er vel derfor naturligt at stille det spørgsmål, om denne hensigtsmæssighed, om denne gode udformning virkelig er lykkedes. Lad mig skynde mig at sige, at jeg betvivler ikke, at hensigten har været den bedste, men vi har den opfattelse, at resultatet ikke har svaret til hensigten. Vi må ærligt erkende, at vi ikke mener, regeringen har haft nogen heldig hånd ved udformningen af disse lovforslag.

Må jeg først gøre nogle bemærkninger vedrørende lovforslaget om skattelettelse for opsparing. Ifølge dette skal der gælde én ret for selvstændige erhvervsdrivende, der opfylder en række regnskabsmæssige krav, og en anden og, så vidt jeg kan se, på væsentlige områder ringere ret for alle andre borgere, først og fremmest alle lønmodtagere. Er dette dog mon velbetænkt? Vi tror det i hvert fald ikke. De næringsdrivende, der omfattes af gruppe I, skal ganske vist have kontrolleret, at der af årets indkomst er præsteret en opsparing af den angivne størrelsesorden, men skattelettelsen gives, hvad enten opsparingen er anbragt i kontanter, i erhvervsvirksomhed i øvrigt eller er anvendt til nedbringelse af gæld i privatbolig, eller selv om opsparingen er brugt umiddelbart efter regnskabsårets afslutning; i øvrigt får disse næringsdrivende også ret til i stedet at vælge vilkårene i gruppe II. Men alle andre, funktionærer, tjenestemænd, lønmodtagere i øvrigt, titusinder af landbrugere, altså en meget væsentlig del af samtlige skatteydere, må nøjes med vilkårene i gruppe II. Her skal opspa-

ringen bindes i ikke mindre end 5 år på en ganske bestemt måde, stort set efter kapitalbindingskontiernes regler, og hvis disse skatteydere sparer op, f. eks. i egen bolig, får de ingen som helst fordele ifølge dette lovforslag. Det kan efter vor opfattelse ikke være rimeligt. Vi mener tværtimod, at der her er tale om en urimelig forskelsbehandling, som bør rettes. Men der kan komme en lang række andre pudsigheder frem, når man ser på enkeltheder i lovforslaget, f. eks. i tilfælde hvor den ene part i et ægteskab er næringsdrivende og den anden lønmodtager; men alle disse ting bliver der vel mulighed for at behandle nærmere i udvalget. I betragtning af at lighed for loven dog må være et princip, som det må være naturligt for lovgivningsmagten at stræbe frem imod på alle områder, må vi erkende, at vi ikke synes, dette princip er tilstrækkeligt tilgodeset i dette lovforslag.

Hertil kommer det særlige, at en række lønmodtagere utvivlsomt efter forligets indgåelse for snart adskillige måneder siden i god tro kan have anbragt opsparede midler i erhvervelse af egen bolig, netop i tillid til, at disse opsparingsmuligheder også ville få en skattemæssig begunstigelse. Det bliver meget vanskeligt for disse grupper at forstå, at næringsdrivende, som har disponeret på denne måde, skal have skattelettelse, medens alle andre bliver nægtet en sådan ret. Efter vor opfattelse er der gravet grøfter nok mellem de forskellige samfundsgrupper, også skattemæssigt set; vi mener derfor, det må være naturligt at forsøge på at skaffe ensartede regler i denne lovgivning.

Vi tror også, at det i princippet vil blive vanskeligt og besværligt at administrere bestemmelsen om, at man skal sammenholde den opsparing, der her kan blive tale om, med de opsparinger på maksimalt 1.500 kr. for forsørgere på kapitalbindingskonto, og vi vil henstille også til regeringspartierne at overveje, om man ikke kan tillade både 1.500 kr. efter dette lovforslag og 1.500 kr. efter de almindelige kapitalbindingsregler. I det hele taget gælder det vel netop om,